

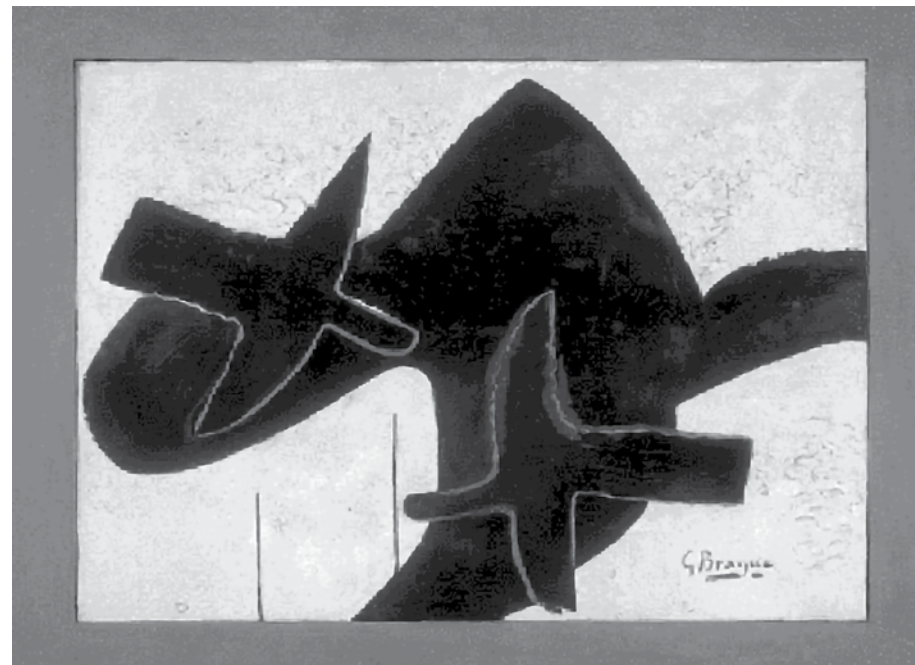
Άλμπατρος

Συχνά για να περάσουνε την ώρα οι ναυτικοί
άλμπατρος πίνουνε, πουλιά μεγάλα της θάλασσας,
που ακολουθούνε σύντροφοι, το πλοίο, νωχελικοί
καθώς γλιστράει στου ωκεανού τις αχανείς εκτάσεις.
Και μόλις στο κατάστρωμα του καραβιού βρεθούν
αυτοί οι ρηγάδες τ' ουρανού, αδέξιοι, ντροπιασμένοι,
τ' αποσταμένα τους φτερά στα πλάγια παρατούν
να σέρνονται σαν τα κουπιά που η βάρκα τα πηγαίνει.
Πώς κείται έτοι ο φτερωτός ταξιδευτής δειλός!
Τ' ωραίο πουλί τι κωμικό κι αδέξιο που απομένει!
Ένας τους με την πίπα του το ράμφος του χτυπά
κι άλλος, κωλαίνοντας, το πώς πετούσε παρασταίνει.

Ίδιος με τούτο ο Ποιητής τ' αγέρωχο πουλί
που ζει στη μπόρα κι αψηφά το βέλος του θανάτου,
σαν έρθει εξόριστος στη γη και στην οχλοβόη
μέσο' στα γιγάντια του φτερά χάνει τα βήματά του.

Σαρλ Μπωντλαίρ

Νυχτερινό

■
αυθεντικά λογοτεχνικά κείμενα μαθητών
του 1ου Εσπερινού ΕΠΑΛ Περιστερίου

Τεύχος 22
Καλοκαίρι 2022

Περιοδικό και εκδόσεις «Νυχτερινό»

1ο Εσπερινό ΕΠΑΛ Περιστερίου,

Κύπρου και Ψαρών 28, 121 32, Περιστερί, τηλ.: 210-5755801, fax: 210-5785446

Πρόσβαση σε όλα τα τεύχη (Άνοιξη 2000-Καλοκαίρι 2022)

<http://1epal-esp-perist.att.sch.gr/index.php/drastiriotites/edoseis-nixterino/category/2-periodiko-nixterino>

Διευθυντής: Γιάννης Τραβασάρος

Υποδιευθυντές: Σπύρος Διαμαντόπουλος, Γιάννης Θεοδωρακόπουλος

Το περιοδικό περιέχει κείμενα μαθητών και αποφοίτων του 1ου Εσπερινού ΕΠΑΛ Περιστερίου

Υπεύθυνη «Νυχτερινού», επιμέλεια κειμένων: Μαρία Μακά

Σε αυτό το τεύχος συνεργάστηκαν οι μαθητές και απόφοιτοι:

- Χριστίνα Δελαβίνια • Νικολέττα Κολιού • Δημήτρης Μαγδαλινός • Μάνος Μιχαλίδης
- Μπαλωμένου Μαρία • Νώτα Μαρία • Ναυσικά Πάγκαλη

Φωτογραφίες: Ερωτόκριτος Καλούδης

Φωτογραφία εξωφύλλου:

Μαύρα πουλιά: Ζωρζ Μπρακ (1882-1963)

Στο λυκόφως της ζωής του ο Μπρακ επέλεξε να ζωγραφίζει επανειλημμένα και να δημιουργεί χαρακτηριστικά με πουλιά, καθώς θεωρούσε ότι αποτελούν σύμβολα του χώρου και της κίνησης.

Ο ίδιος, αναφερόμενος στο έργο του «Τα μαύρα πουλιά», συμπύκνωσε την κοσμοθεωρία του μέσα σε λίγες λέξεις:

«Τα μαύρα πουλιά: Να αναζητήσ το κοινό που δεν είναι το όμοιο. Έτσι, ο ποιητής μπορεί να πει: “ένα χεθιδόνι μαχαιρώνει τον ουρανό” και κάνει το χεθιδόνι μαχαίρι».

Υπεύθυνος Ιστοσελίδας: Αποστόλης Παπαϊωάννου

Επιμέλεια έκδοσης: Αγγελική Φατούρου

Σελιδοποίηση - Εκτύπωση - Βιβλιοδεσία:

Σύνθεση, Εργαστήρι Γραφικών Τεχνών, Κιάφας 3, e-mail: info@synthesi-print.gr

Νυχτερινό

αυθεντικά λογοτεχνικά κείμενα μαθητών
του 1ου Εσπερινού ΕΠΑΛ Περιστερίου

Τεύχος 22
Καλοκαίρι 2022

Στο αεροδρόμιο

αντανακλάσεις αννίζουν στον αεροδιάδρομο απογείωσης
τα λίγα μέτρα του είναι το όριο στις αγγελίες της ελπίδας
τα σκυλιά βηματίζουν ανήσυχα κι απορημένα
στις αλυσίδες καταστημάτων αφορολόγητη η θλίψη
όσο ένα σμήνος ανθρώπινης σάρκας κόβει τον αέρα σαν βούτυρο
ένα μικρό παιδί κοιτάζει πίσω από ένα ραγισμένο παράθυρο
η μοναδική απόδειξη των γεγονότων καταπίνεται στην απεραντοσύνη
στέκομαι άδειος και χρεοκοπημένος μαζί με τα σκυλιά

Συνάντηση

άπλωνες τις βραδιές βουβά τα χέρια
σαν να ζητούσες να σου δώσω κάτι
κατέβαζα του ουρανού τ' αστέρια
στέγνωνα ωκεανούς και κατακτούσα κράτη
ως την αυγή που η γη γίνεται μυρωδάτη
κι η πάχνη φύλλα και κλαδιά δροσίζει
καθόμουν τότε δίπλα σου στο σκαλοπάτι
και βλέπαμε μαζί τη γη ν' ανθίζει

ήσουνά της αυγής η πρωθιέρεια
είχες στο βήμα πειθαρχία εργατή
τι κι αν αδέξια γλίστρησαν τα καλοκαίρια
ρίχνοντας στις πληγές αλάτι
ο φανοστάτης ήσουν του διαβάτη
με βλέμμα πέτρας που γυαλίζει
ήσουν του παζλ το τελευταίο κομμάτι
μια οβούρα ξύλινη που αενάως γυρίζει

τώρα που ξέμεινε η ελευθερία από χέρια
τώρα που η ανάσα εγκλήματα διαπράττει
το σκαλοπάτι είναι γεμάτο πια απονέρια
κι όση απόμεινε απ' την αυταπάτη
είναι μες στην αποσκευή επιβάτη
που ξεχασμένος στο σταθμό καπνίζει
με βλέμμα ατάραχο στο καρφωμένο μάτι
σαν σκύβει βιαστικά και μου ψελλίζει:

«μπορεί τα χρόνια να μας βάρυναν την πλάτη
το ξέρουμε ο χρόνος πίσω δε γυρίζει
κι ας έχουμε τη θέληση του επαναστάτη
είναι η ίδια η ζωή που μας πικρίζει»

Μάνος Μιχανλίδης

Εσύ

Επάνω σε μια θάλασσα
Τις πίκρες μου αρμενίζω
Παρηγοριά να βρω.

Εκεί ξεχνάω τ' ασήμαντα
Και τα σημαντικά μου
Εκεί σ' έχω κοντά μου.

Ναυσικά Πάγκαλη

Φουρτούνες κι αν με πιάσουνε
Στη σκέψη μου γυρίζεις
Το ξέρω, με φροντίζεις.

Κι όταν σ' απάνεμο νησί
Τις σκέψεις μου θα φτιάσω
Ποτέ δε θα ξεχάσω
Μ' αγάπες πολύ.

Η ψυχή μιας γυναίκας

Εκείνη την νύχτα μπήκε το φως στην ψυχή μου, μόλις αντίκρισα τα μάτια σου!

Το βλέμμα σου διαπερνούσε το κορμί μου.

Τα λόγια σου σαν αεράκι δροσερό, χάιδευαν το μυαλό μου.

Η αγκαλιά σου όμορφη «φυλακή»

«φυλακή» που μέσα της ένοιωθα, τόσο ασφαλής μα και τόσο ευάλωτη, έρμαιο της αγάπης σου!

Άραγε υπάρχει τόσο μεγάλη αγάπη που να σε κάνει σκλάβο της;

Έλαμπες κάθε φορά που με κοιτούσες, τα μάτια σου

δυο φλόγες,

που με ταξίδευαν και ζέσταιναν τη δική μου ματιά.

Πάντα ήσουν εκεί για μένα, ήθελες να με κάνεις να γελώ,

να είμαι ευτυχισμένη,

να με προστατεύεις,

να είσαι εκεί... δίπλα μου

ήθελες...

Μέχρι εκείνη την μαύρη νύχτα...

που πήρες την λάμψη από τα μάτια μου και την αγάπη

που τόσο απλόχερα μου πρόσφερες.

Η αγάπη χάθηκε και τη θέση της πήρε ο μεγαλύτερος εχθρός του μυαλού...

Πήρες την ψυχή μου στα χέρια σου: είσαι δική μου!

Η όμορφη φυλακή εφιάλτης...

εσύ μόνος με κόκκινα υγρά χέρια...

και εγώ άλλη μια γυναίκα

στη λίστα

εκείνων των γυναικών που αφέθηκαν,

εμπιστεύτηκαν, αγάπησαν.

Να διδάξουμε στα παιδιά μας, το σεβασμό στους ανθρώπους!

Για τους «μαθητές της νύχτας»

Επί δεκαετίες τα νυχτερινά σχολεία συνοδεύονταν από φήμες και διαδόσεις που τα αδικούσαν. Άκουγα για παραβατικούς μαθητές, με μικρές δυνατότητες, μιζέρια και υποτίμηση. Κάπως έτσι έβλεπαν τους «μαθητές, της νύχτας» οι «μαθητές της μέρας».

Όσοσο η αλήθεια είναι τελείως διαφορετική. Τα εσπερινά λύκεια δεν έχουν ούτε παιδιά που δεν παίρνουν τα γράμματα, ούτε εγκληματίες. Ακριβώς το αντίθετο. Έχουν ανθρώπους του μεροκάματου, έξυπνους και αποφασισμένους να παλέψουν για να αποκτήσουν μια δεύτερη ευκαιρία στην μόρφωση. Η έκπληξη που ακολούθησε την απόφασή μου να ξαναγυρίσω στα θρανία μετά από 25 χρόνια ομολογώ ήταν ευχάριστη. Ίσως το «πιο προχωρημένο» της ηλικίας να μου επιτρέπει πλέον να κατανοώ περισσότερο την προσπάθεια που καταβάλουν οι καθηγητές για να μας μεταλαμπαδεύσουν την γνώση, ίσως να είναι η φύση του σχολείου τέτοια.

Σχολείο προσπάθειας, κόπου, ιδρώτα και ευκαιρίας, όπως μου αρέσει να το λέω, γιατί προσφέρει μια δεύτερη ευκαιρία στη μόρφωση ακόμα και την επαγγελματική αποκατάσταση, σε όσους εγκατέλειψαν τα θρανία νωρίς. Και γιατί οι μαθητές είναι άνθρωποι με ωριμότητα, που με πολύ προσπάθεια και κόπο θέλουν να ολοκληρώσουν την εκπαίδευση που για διαφορετικούς λό-

γους ο καθένας μας άφησε. Παιδιά είκοσι χρονών που εγκατέλειψαν το σχολείο λόγω μαθησιακών δυσκολιών ή εξαιτίας του bullying των πρωινών σχολείων. Επαγγελματίες που χρειάζονται το χαρτί για τυπικούς λόγους για να εξελιχθούν στη δουλειά τους. Γκριζομάλληδες που κουβαλούν μέσα τους το μαράζι ότι δεν πήραν το απολυτήριο. Μετανάστες. Σκληρά εργαζόμενοι. Άνεργοι. Εικοσάρηδες, πενήντάρηδες, εξηντάρηδες και βάλε. Μαθητές όλοι της ζωής, που μπορεί να μην έχουμε την αφέλεια και την ανεμελιά των παιδιών, έχουμε όμως την ωριμότητα και την αποφασιστικότητα να τα καταφέρουμε, κι αυτό μας καθιστά ακόμα καλύτερους μαθητές. Και το Εσπερινό σχολείο φροντίζει και υποστηρίζει την εξέλιξή μας σε όλους τους τομείς. Κυρίως αυτό οφείλεται στους καθηγητές που αγαπάνε τη δουλειά τους και μέσα από αντίξοες συν-

θήκες το παλεύουν. Η αντιμετώπιση και η συμπεριφορά των καθηγητών ήταν κάτι που με προβλημάτισε αρκετά, όσον αφορά στη λήψη της απόφασης επιστροφής μου στο σχολείο, μιας και η πρώτη μου εμπειρία στην εφηβεία μου όσον τους αφορά δεν ήταν ιδανική.

Καθηγητές με γνώση, χωρίς όμως αυτό να τους καθιστά στεγνούς και στείρους στον τρόπο που κάνουν το μάθημα, που κάθε άλλο παρά κουραστικό ή βαρετό είναι. Ακόμα και όταν η ώρα είναι περασμένη και η κούραση παίρνει τον πρώτο λόγο είναι εκείνοι που σε ξυπνάνε με ένα σχόλιο, ένα αστείο, για να σε κρατήσουν εκεί. Έχουν χιούμορ και όρεξη να σε βοηθήσουν να πραγματοποιήσεις, να ολοκληρώσεις ένα όνειρο για πολλούς, μια μισοτελειωμένη ιστορία για άλλους, ένα αγκάθι που πάντα ενοχλεί.

Είναι αυτοί που στεναχωριούνται, όταν ένας μαθητής σταματά τη χρονιά στη μέση, λόγω υποχρεώσεων ή κούρασης. Που δεν σε κρίνουν, όταν ρωτάς και ξαναρωτάς το ίδιο πράγμα, γιατί δεν κατάλαβες, γιατί δεν θυμάσαι. Που σου μεταφέρουν την ύλη με παραδείγματα μέσα από την καθημερινότητα, προσφιλή στον καθένα, χωρίς να σου υπογραμμίζουν τα κενά που εκ των πραγμάτων έχεις, μιας και το χρονικό διάστημα από την βασική εκπαίδευση είναι μεγάλο. Αντίθετα με υπομονή και σεβασμό στην ανασφάλεια ή το φόβο της ανεπάρκειας που μπορεί να έχεις, σε ξαναγυρίζουν πίσω και ξεκινάνε από την αρχή, εκεί που σταμάτησες. Που προσπερνούν με κατανόηση το ότι δεν πρόλαβες να κάνεις την άσκηση και την κάνουν οι ίδιοι στην τάξη για να τη δεις. Καθηγητές, «δάσκαλοι» με όλη τη σημασία της λέξης, που πάντα επιθυμούσα και ως έφηβη, που συζητούν για όλα, σου ανοίγουν το μυαλό και σε παρακινούν πέρα από το σχολείο, να ερευνήσεις, να αμφισβητήσεις και μέσα από τη γνώση να κατανοήσεις τον εαυτό σου και τους άλλους γύρω σου λίγο περισσότερο.

Μαρία Μπαλωμένου

(μαθήτριά του 1ου Εσπερινού ΕΠΛΑ Περιστερίου, για την καλύτερη απόφαση της ζωής μου)

«Μια δεύτερη ... πρώτη φορά»

Κάθε άνθρωπος χαράζει στην ζωή του μια πορεία επηρεασμένος από γεγονότα που συνέβησαν, πρόσωπα που συνάντησε και γνώρισε, συναισθήματα που ένιωσε. Άλλα από αυτά λειτούργησαν θετικά και άλλα αρνητικά, κάνοντάς μας να επιλέξουμε ποια θα είναι η συνέχεια της πορείας μας. Προσωπικά συνηθίζω να λέω πως οι επιλογές στην ζωή μου (είτε σωστές, είτε λάθος) ήταν αυτές που δημιούργησαν την προσωπικότητα και τον χαρακτήρα μου, μέσα από τις εμπειρίες που κέρδισα, τα προβλήματα που κλήθηκα να λύσω και συχνά κάνοντας την αυτοκριτική μου με έκαναν να επαναπροσδιορίσω τις αξίες και τα θέλω μου.

Η γέννηση του γιου μου ήταν και η δική μου αναγέννηση. Κοίταξα για πρώτη φορά το πρόσωπό του και ένιωσα ολόκληρη και ταυτόχρονα άδεια. Ήταν η πιο ευτυχισμένη μέρα της ζωής μου (επιτέλους γνώριζα το πλασματάκι που είχε αλλάξει θέση στα όργανα μου με τα ποδοσφαιρικό του ταλέντο... πολύ κλωτσιά!), αλλά βαθιά μέσα μου ένιωθα απογοήτευση και τρόμο. Τι βάσεις είχα χτίσει; Πώς θα τον βοηθούσα; Πώς θα γινόμουν πρότυπο ανθρώπου για εκείνον; Πώς θα του πρόσφερα τα πάντα; Είδα την ζωή με άλλα μάτια! Με αγάπησα λίγο περισσότερο. Θαύμασα ένα πλάσμα πανέμορφο και μικρό, που όμως μετέδιδε τόσο σοφία και τόσοους προβληματισμούς. Και τόσο αγάπη και ευτυχία ταυτόχρονα. Όπως προείπα, ξαναγεννήθηκα γενώνοντας τον!

(Πρέπει να προσθέσω εδώ, πως έκτοτε ο γιος μου είναι ο σοφός μου δάσκαλος, αφού πάντα ένα παιδί γίνεται κινητήριος δύναμη για τον γονέα να προσπαθήσει [και] να γίνει η καλύτερη δυνατή εκδοχή του εαυτού του).

Μου πήρε τρία χρόνια να ξεπεράσω τις ανασφάλειές μου και να κάνω το μεγάλο “εγωιστικό” βήμα να συνεχίσω το σχολείο, να βάλω έναν προσωπικό στόχο και να προσπαθήσω να τον πετύχω. Τα εμπόδια ήταν αρκετά, παρόλα αυτά θυμάμαι εκείνη την “δεύτερη”- πρώτη μέρα στο σχολείο. Έτρεμα από άγχος και φόβο. Θα τα καταφέρω; Θα θυμάμαι τίποτα; Θα μαθαίνω; Στο μυαλό μου αυτές οι ερωτήσεις δεν βρήκαν απάντηση. Και πώς να έβρισκαν; Δεν είχα ιδέα πώς να καθουκιάσω τον εαυτό μου. Μπήκα στην σχολική αίθουσα, κάθισα στο θρανίο δειλά και περίμενα να ξεκινήσει η πρώτη ώρα μαθήματος. Κι όταν τελικά άρχισε το μάθημα, όλα φαινότουσαν τόσο σωστά. Εξεπλάγην από τον εαυτό μου. Θυμόμουν τόσο πολλά πράγματα τελικά. Δεν μου αρέσει να καυχιέμαι, αλλά γρήγορα ξεχώρισα. (Βέβαια διάβασα και προσπάθησα πολύ). Κι όσο καλύτερη γινόμουν, τόσο ανέβαινε

η αυτοπεποίθησή μου και ένιωθα υπέροχα! Οι συμβουλές και τα σχόλια που άκουγα με γέμιζαν με τόσο όμορφα συναισθήματα που σχεδόν ντρεπόμουν στο άκουσμά τους. Τότε ήταν που ο καθηγητής των μαθηματικών μου σε μια κουβέντα που κάναμε είπε: “Κρίμα ρε Νικολέττα, να μην αξιοποιούνται σωστά οι δυνατότητές σου”. Με προβλημάτισε αυτή η φράση. Σκεφτόμουν διαρκώς ότι ίσως είχε δίκιο. Έψαχνα να βρω έναν τρόπο να αξιοποιήσω τις “δυνατότητες” μου (όποιες κι αν ήταν αυτές). Και ήταν αυτή η φράση με ώθησε στο να ξεκινήσω να προσφέρω την βοήθεια μου σε όποιον μπορούσα. Κι αφού εξέλαβα ότι οι “δυνατότητες» στις οποίες αναφερόταν ο καθηγητής μου ήταν μάλλον μαθησιακές, άρχισα να βοηθάω τους συμμαθητές μου στα μαθήματα. Όπως και όσο μπορούσα.

Σε κάθε μπράβο που άκουγαν ένιωθα τόσο ικανοποίηση. Σε κάθε χαμόγελο που έβλεπα ένιωθα την διπλή χαρά. Δεν είχα συνειδητοποιήσει ως τότε πόσο μπορεί να σε γεμίσει με όμορφα συναισθήματα κάτι τέτοιο. Πόσο χαρούμενος μπορεί να νιώσεις βοηθώντας, καθώς και το καλό που κάνεις στον εαυτό σου. Γιατί το “κέρδος” είναι αμφίδρομο. Βελτιωνόμασταν όλοι σαν ομάδα, σαν μια ενιαία οντότητα. Η επιτυχία του ενός έγινε η επιτυχία του άλλου!

Θα μπορούσα, όπως όλοι μας, να συνεχίσω να γράφω ιστορίες για ώρες. Όμορφες, άοχνημες, σημαντικές, ανούσιες... Σίγουρα όμως αυτά τα δύο γεγονότα, όπως και πολλά που ακολούθησαν, ήταν για μένα ορόσημα. Ο γιος μου η δύναμή μου και το σχολείο η ψυχοθεραπεία μου θα έλεγα. Γι’ αυτό και επέλεξα αυτές τις αναμνήσεις να τις μοιραστώ. Μόνο ευγνωμοσύνη νιώθω και για τις εμπειρίες που απέκτησα και για τα πρόσωπα που συμμετείχαν σ’ αυτές. Εύχομαι να σταθώ τυχερή και η ζωή να συνεχίζει να φέρνει στο δρόμο μου ανθρώπους που θα με βοηθήσουν με τον τρόπο τους να εξελιχθώ στην καλύτερη δυνατή εκδοχή του εαυτού μου, συναισθήματα και εμπειρίες που να μου δώσουν την ψυχική δύναμη να προσπαθήσω ακόμα περισσότερο να πετύχω τους στόχους μου.

Τέλος, κάθε φορά, σε κάθε καινούριο βήμα, όταν στο μυαλό μου θα ηχεί η ερώτηση: “Θα τα καταφέρω;”, να μπορώ να απαντήσω με σιγουριά!

«Το μεγάλο μάθημα»

Χρόνια πριν, είχα την τύχη να πάρω ένα μεγάλο μάθημα, από έναν καθηγητή που όλοι μπορούσαν να δουν πόσο αγαπούσε αυτό που έκανε. Στην αρχή μου φαινόταν αστείος. Έμοιαζε με αγαθό γίγαντα στα μάτια μου. Ψηλός, γεροδεμένος, ασπρισμένος, μουσάτος, είχε όμως ένα βλέμμα ευγενικό γεμάτο κατανόηση. Νευρίαζε όταν κάποιος έκανε λάθος στις πράξεις. Όχι με τον μαθητή. Με τον εαυτό του. Εγώ φταίω, έλεγε. Δεν το εξήγησα καλά. Και σκαρφιζόταν με μιας έναν καινούριο τρόπο επεξήγησης. Τι ποδοσφαιρικές ομάδες με + και -, τι ποταμάκια έκανε τα =, τι ψυχές έβγαζαν τα ψ και τα x. Κάθε μάθημα ένας καινούριος μύθος του Αισώπου. Γιατί τα λέω όλα αυτά; Θα φτάσω κι εκεί.

Προσωπικά, ήμουν πολύ καλή στο μάθημά του. Σπάνια είχα ερωτήσεις. Σπάνια έκανα λάθος. Το ήξερε. Δεν με ρωτούσε ποτέ τίποτα. “Ξέρω ότι τα ξέρεις”, μου έλεγε. Εγώ απορούσα για την σιγουριά του, μα δεν έφερνα αντίρρηση. Συνέχισα να λύνω τα προβλήματα, παρακολουθώντας το μάθημα και οι μήνες περνούσαν στο ίδιο μοτίβο. Εγώ σήκωνα το χέρι μου κι εκείνος μου το κατέβαζε λέγοντας: “Ξέρω ότι το ξέρεις”.

Προς τη μέση της σχολικής χρονιάς, κοίταξα τον πίνακα και απόρησα. Κόλλησε το μυαλό μου; Δεν ξέρω. Αλλά δεν καταλάβαινα τίποτα. Δεν είπα τίποτα, αλλά σχεδόν αμέσως ο καθηγητής σταμάτησε το μάθημα. Ήρθε δίπλα μου, με κοίταξε και είπε: “Ποιο κομμάτι σε μπέρδεψε; Πες μου και θα γυρίσω πίσω, θα το ξαναπώ όσες φορές χρειαστεί και θα το ξεμπερδέψουμε μαζί”. Απόρησα. Πώς το κατάλαβε; Δεν είχα πει τίποτα. Σαν να άκουσε τις σκέψεις μου απάντησε. “Δεν θα μπορούσα να μην προσέξω τον προβληματισμό στα μάτια σου”. Χαμογέλασα, γιατί τότε κατάλαβα πως όσο εμείς παρακολουθούσαμε τον πίνακα, εκείνος παρακολουθούσε εμάς, τους μαθητές του. Αποκωδικοποιούσε τα βλέμματά μας και καταλάβαινε ποιος ξέρι και ποιος όχι. Ποιος έχει πρόβλημα, ποιος ήταν κουρασμένος, ποιος χάζευε...

Στην συνέχεια ανακάλυψα πως όσοι καθηγητές αγαπούσαν την δουλειά τους, παρατηρούσαν με τον ίδιο τρόπο τους μαθητές τους. Όταν η απορία ζωγραφιστεί στα μάτια τους, γυρνάνε λίγο πίσω και ξανά εξηγούν, διακριτικά, χωρίς να έρθει κανείς σε δύσκολη θέση. Κι αυτή η μαγική σχέση που χιτίζεται μεταξύ καθηγητή και μαθητών είναι κάτι που δεν θα μπορέσει ποτέ να αντικαταστήσει η τηλε-εκπαίδευση. Είναι αυτή η σχέση που δίνει μαθήματα ζωής κι όχι μόνο εγκυκλοπαιδικές γνώσεις, που δεν είναι κανείς σε θέση να αξιολογήσει αν δεν το βιώσει. Είναι η ανθρωπιά των καθηγητών που γίνεται έμπνευση για τους μαθητές και τους ωθεί να γίνουν καλύτεροι...

Πάλεψε!

Πάλεψε! Πάλεψε για τα θέλω σου, τις αξίες και τα όνειρά σου.

Πάλεψε! Μην περιμένεις να το κάνει άλλος για σένα.

Πείσμως! Πείσμως με τον εαυτό σου, με τις αποτυχίες σου.

Πείσμως με τα λάθη σου και κάνε το πείσμα δύναμή σου!

Ποιος με την πρώτη τα κατάφερε στα πάντα;

Ποιος δεν έχει κάνει λάθος ποτέ;

Χάνει μονάχα εκείνος που ποτέ δεν προσπάθησε.

Χάνει εκείνος που δεν τόλμησε ποτέ να αποτύχει.

Κι αν έρθουν δύσκολα μην τα παρατήσεις.

Θα κάνουν την επιτυχία πιο γλυκιά.

Στον τερματισμό θα δεις μόνο ότι αξίζει,

θα δεις ο κόπος σου στο τέλος σε τιμά.

Κι ότι δεν σου αρέσει άλλαξέ το!

Μη φοβάσαι να κάνεις βήματα μπροστά.

Μη φοβάσαι ξανά να προσπαθήσεις αν αποτύχεις.

Η εμπειρία σου είναι όπλο την επόμενη φορά.

Και να θυμάσαι, η ευτυχία για όλους βρίσκεται.

Μα θα την βρεις μονάχα αν προσπαθήσεις.

Κι αν κουραστείς, πάρε μια ανάσα και συνέχισε.

Θυμήσου κάτι που έγραψε ο Ελύτης.

“Την άνοιξη αν δεν την βρεις.. τη φτιάχνεις”!

Θέα στο βουνό

Φαντασία... μια παραστατική λειτουργία της συνείδησης. Ζωντανεύει τα κρυφά θέλω μας, μας ταξιδεύει έξω από τον χωροχρόνο, μας βοηθά να βρούμε το νόημα της ζωής, μας διασκεδάζει, μας προσφέρει έμμεσα εμπειρίες κάθε φορά που διαβάζουμε ή ακούμε μια ιστορία. Φανταστείτε! Κάποιος φαντάστηκε ότι ταξιδεύει στην θάλασσα και τουσιπ! Ένα καράβι φτιάχτηκε. Κάποιος άλλος φαντάστηκε ότι θα περπατήσουμε στο φεγγάρι... και το κάναμε! Ακόμη και τα παιδιά στηρίζουν το παιχνίδι τους στην φαντασία, πηδώντας από καναπέ σε καναπέ για να αποφύγουν την λάβα στο πάτωμα του σαλονιού! Όλα ξεκινούν απ' την φαντασία...

Στην φαντασία βασίζεται και η ιστορία που θέλω να μοιραστώ μαζί σας. Είμαι βλέπετε εκ φύσεως φαντασιόπληκτη. Ξεκινάει μια μέρα, όχι πολύ καιρό πριν, όταν συναντήθηκα μ' έναν υπέροχο άνθρωπο. Αρχίσαμε να μιλάμε “περί ανέμων και υδάτων”. Θέματα ανάλαφρα, αλλά και σοβαρά. Και τολμώ να πω, παρότι ήταν ολοφάνερο πως εκείνος είχε ανάγκη να μιλήσει κι εγώ ανάγκη κάποιον να μου μιλά για να ξεφύγω απ' την μοναξιά μου, ήταν σκέτος ρήτορας. Παρακολουθούσα κάθε του λέξη με θαυμασμό. Πλούσιο λεξιλόγιο, υπέροχες περιγραφές... Τον άκουγα και η φαντασία μου έπλαθε εικόνες τόσο ζωντανές σαν να ζούσα μαζί του ότι περιέγραφε.

Μέσα στις εξιστορήσεις του, υπήρχε κι εκείνη η “ασήμαντη” περιγραφή της τελευταίας εκδρομής του σ' ένα χωριό της Πελοποννήσου. Στο δωμάτιο που διέμενε υπήρχε ένα παράθυρο με θέα στο βουνό. Ξύλινο, όχι πολύ μεγάλο, με τα πατζούρια του μόνιμα ανοικτά. Για να μπορεί να κοιτάζει πάντα έξω απ' το

παράθυρο, μου είπε ότι άλλαξε τη θέση του κρεβατιού. Πριν προλάβω να ρωτήσω ουδίαποτε με κοίταξε και μου είπε:

— Τα βράδια που ξάπλωνα, έβλεπα το φεγγάρι να ανεβαίνει σιγά σιγά στον ουρανό ξεπροβάλλοντας πίσω απ' το βουνό. Όσπου μια νύχτα, το φεγγάρι ξεπρόβαλλε τεράστιο και τόσο φωτεινό που το φως του θα μπορούσε να συγκριθεί με του ήλιου. Τόσο μαγικό σαν ψεύτικο!

Σταμάτησε να μιλά και κοίταξε τον ουρανό σαν να έψαχνε να βρει εκείνο το φεγγάρι που περιέγραφε.

— Μακάρι να μπορούσα να στο δείξω, μου είπε μερικά λεπτά αργότερα. Όταν μετά από ώρες επέστρεψα στο σπίτι μου, ο νους μου έτρεχε στην εικόνα του φεγγαριού και την λάμψη των ματιών του όσο το περιέγραφε. Έκτοτε το σκέφτομαι κατά καιρούς. Υπήρξαν φορές που ήθελα να τον βρω να του πω ότι το φεγγάρι που ευχήθηκε να μπορούσε να μου δείξει το είχα δει με την φαντασία μου εκατοντάδες φορές. Το ονειρεύτηκα, το ζωγράφισα, με είχε μαγέψει! Στις “μαύρες” μου το έφερνα στο μυαλό μου να ρίχνει φως αισιοδοξίας. Πριν κοιμηθώ το φανταζόμουν να ξεπροβάλλει απ' το βουνό και ένιωθα τον ίδιο ενθουσιασμό που είχε αυτός περιγράφοντάς το. Κι όλα αυτά από μια ιστορία κάποιου που κάποτε έμεινε σε ένα δωμάτιο με θέα στο βουνό. Φανταστείτε!

Γλυκόπικρος χωρισμός

Νικολέττα Κολιού

Θα μπορούσα να παρομοιάσω το σχολείο με τον έρωτα. Το θέλεις, το λατράς, σε κάνει να περνάς όμορφα, όμως υπάρχουν φορές που σε πιέζει, σε νευριάζει και σε εξουθενώνει. Τα κοινά τους πολλά! Όμοια ξεκινούν. Όμοια τελειώνουν... Όπως στο ξεκίνημα μια ερωτικής σχέσης. Έτσι ξεκινάει και η σχέση μας με το σχολείο. Αρχικά είμαστε επιφυλακτικοί, διστακτικοί. Προσπαθούμε να το γνωρίσουμε, να το προσαρμόσουμε και να προσαρμοστούμε κι εμείς οι ίδιοι στις απαιτήσεις του για να το κατακτήσουμε. Κι όταν τα καταφέρουμε ζούμε μαζί του ανεπανάληπτες εμπειρίες. Κι ύστερα... χωρίζουμε. Φεύγουμε, ανοίγοντας τα φτερά μας για άλλον έρωτα. Έχοντας αυτή την γλυκόπικρη γεύση του χωρισμού μας χαραγμένη μέσα μας.

Κι είναι γλυκόπικρη η γεύση γιατί όσο κι αν θες κι όσο κι αν ξέρεις ότι πρέπει να πας παρακάτω, ένα κομμάτι σου νιώθει θλίψη και νοσταλγία για όσα έζησε σε αυτήν την σχέση. Κάνει σιωπηλά έναν απολογισμό και μετρά εκατοντάδες μαθήματα, Μαθήματα γνώσεων και ζωής. Μαθήματα που ο σύντροφος σου, το σχολείο σου, στα έδωσε απλόχερα. Μαζί με έναν μεγάλο αριθμό ανθρώπων για να τα μοιράζεσαι, καθώς τότε δεν ζήτησε αποκλειστικότητα.

Προσωπικά νιώθω τυχερή. Το σχολείο μας μου πρόσφερε φιλίες, γέλιο, ξεγνοιασιά και γνώσεις. Σε λίγο που θα χωρίσουμε θα έχω τόσες αναμνήσεις, ευχάριστες

και δυσάρεστες, αλλά όλες θεμιτές. Και την ικανοποίηση πως κατάφερα να εξελιχθώ ως μαθήτρια και ως άνθρωπος. Η αλήθεια είναι πως μέσα από τα μάτια των ανθρώπων που βλέπω καθημερινά κατάφερα να με μάθω κι εμένα λίγο καλύτερα. Να με αποδεχτώ λίγο περισσότερο με τα στραβά και τα καλά μου.

Ήρθε η σειρά μου να σε αφήσω.. Θα ζηλέψω λίγο τους καινούριους σου εραστές. Εκείνους που θα σε κατακτήσουν τώρα. Θα θυμάμαι όμως όσα ζήσαμε, όσα μου έμαθες. Θα σε αναφέρω συχνά στις ιστορίες που θα μοιράζομαι με τις παρέες μου. Και θα νιώθω κάθε φορά ευγνώμων που πίστεψες σε μένα, που με γέμισες κουράγιο και με ώθησες να κάνω τα όνειρά μου πραγματικότητα. Κι όταν πραγματοποιηθούν, αργά ή γρήγορα, θα χρωστάω σε σένα ένα κομμάτι της ευτυχίας μου!

Η προσπάθεια της επι...τυχης...ας

Ανατομία. Βασικό μάθημα για όποιον ακολουθεί τον τομέα υγείας, πρόνοιας και ευεξίας. Παρόλα αυτά καμία ευεξία δεν νιώθω για την ώρα... Είναι πραγματικά ενδιαφέρον να μαθαίνεις για το ανθρώπινο σώμα. Βέβαια, ο σκελετός μου παραπονιέται τόσες ώρες που είμαι σκυφτή στο γραφείο. Το στομάχι μου έχει γίνει κόμπος και το βασικό όργανο του νευρικού μου συστήματος, ο εγκέφαλος, τείνει να γίνει πουρές. Παράλληλα, ο γιος μου έχει πρήξει το ήπαρ θέλοντας να εκγυμνάσει τους μύες του στην παιδική χαρά. Βλέπετε το έχει σίγουρο πως είμαι παντογνώστης... να είναι καλά η google που λύνει όλες του τις απορίες... Τα αισθητήρια όργανα της όρασής μου, τα μάτια μου, κάνουν “πουλάκια” κι έχω διαβάσει τόσες φορές το πεπτικό σύστημα που το φαγητό δεν είναι πλέον ανάγκη ή απόλαυση αλλά επανάληψη. *“Τεμαχίζω την τροφή και ισοποδειώνω την ανάμεσα στα δόντια επιπυχνάνει η μίσησή της. Μαζί με το σάδο θα δημιουργηθεί ο βδωμός. Η γλώσσα πιέζεται στην υπερώρα ανακάλυψης την τροφή να πάει στον φάρυγγα. Η επηδωπίδα φράσσει τον δάρυγγα άρα δεν πνήσμαι. Η τροφή μειακνείαι στον οισοφάγο κι από κει στο στομάχι...”*

Πανελλήνιες σου λέει μετά! Ένα απλό διαγώνισμα... Συναγωνίζεσαι μονάχα κάτι χιλιάδες δύστυχους σαν εσένα για μόλις λίγες θέσεις. Καθόλου άγχος! Τέλειο σύστημα! Δώδεκα χρόνια –τουλάχιστον– στα θρανία και η πιο παρηγορητική σκέψη, ανεξάρτητα από το πόσο διαβάζεις, είναι να πάνε οι άλλοι χειρότερα από εσένα! Ωραία πράγματα! Σωστές, θετικές σκέψεις!

Με λίγη τύχη θα ξυπνήσεις γεμάτος ενέργεια τη μέρα της “ιεράς εξέτασης”. Αλίμονο αν κάτι πάει στραβά! Αν το ανοσοποιητικό σου αποφασίσει να σε εγκαταλείψει έστω για λίγο.. Τι μπορείς όμως να κανείς; Προσπαθείς κι ότι βγει... Κι επειδή προσωπικά πιστεύω πως κάθε προσπάθεια είναι επιτυχία, μόνο καλή τύχη θα ευχηθώ στον εαυτό μου. Την τύχη τελικά... την χρειαζόμαστε περισσότερο...

Του μυαλού αναλαμπές

Άλματα κάνει το μυαλό
σαν θε να ταξιδέψει
παλιές και νέες θύμιες
γεμίζουνε τη σκέψη

Υπάρχουνε πολλά παλιά
που είναι αγαπημένα
χαμένα στα κπάπια του
εκεί παρατημένα

Μα όταν θέλει το μυαλό
μπορεί να τα κοιτάξει
να τ' ανασύρει όλα τους
με σχέδιο και με τάξη

Υπάρχουνε ανάκατα
ζωής τα γεγονότα
όσα θαυμάζει το μυαλό
τα βγάζει πρώτα πρώτα

Τα άλλα που δεν αρέσουνε
δεν ήτανε εντάξει
κόπιες γίναν ασήμαντες
μες του μυαλού την τάξη

Όταν ξυπνάνε τάχατες
οι κόπιες απ' τη λήθη
σκέψεις γεμίζουν το μυαλό
και φαίνονται σαν μύθοι

Κάνει πολλά ο άνθρωπος
ρηκά σαν μεγαλώνει
την κάθε μια αποκοτιά
στην πράξη την βιώνει

Μα είναι όλα ανθρώπινα
μες της ζωής την τρέξη
ανάκατα περνάνε τρέχοντας
όσα μπορεί ν' αντέξει

Η νιότη είναι σύντομη
μικρούτσικο ταξίδι
μα είναι για το βίο μας
τ' αλάτι και το ξύδι

Αυθόρμητο είναι το μυαλό
στις νιότης την οβιλάδα*
γεννά και κάνει πράγματα
ντυμένα με λιακάδα

Μα σαν τα χρόνια φύγουνε
και το μυαλό γεμίσει
τα σοβαρά και τα σοφά
θέλει να αναδείξει

Παλεύει τότε ολοχρονίς
για έργα υπερανθρώπου
μα αλλοίμονο άνθρωπε
είσαι στο ύψος του ανθρώπου

Να γίνεις υπεράνθρωπος
Θεός, να κυβερνήσεις
δεν το αντέχεις μάνα μου
εσύ θα γονατίσεις

Πέρασαν άνθρωποι πολλοί
στη γη που δοξασθήκαν
μαζί με τα μέταλλα
στη μαύρη γη θαφτήκαν

** απότομή και δυνατή πνοή αέρα*

Νεραϊδοπαίδια

Άφρα τα δάκτυλά μου
ν' ακουμπήσουν την καρδιά σου
Σου ψιθύρισα δειλά
λόγια αθώα, αληθινά.

Ένα μπρος και ένα πίσω
βήματα που δε θα οβήσω.
Έμαθα να προχωράω
Να νικώ, να πολεμάω.

Έμαθα και την καρδιά
πως να αλλάζει τα φτερά,
που με κάνουν να μεθάω,
να ματώνω, να πονάω.

Ίσως κάποτε και συ
να μεθύσεις τη ζωή
και να μάθεις να πετάς,
προς τον ήλιο 'κει ψηλά
με δυο ολόλευκα φτερά
και τη φλόγα στην καρδιά.

Έτσι ζούμε πια εμείς
τα παιδιά μιας “άλλης γης”
που μας λεν νεραϊδοπαίδια.

Μαρία Νότα

Κατάθεση ψυχής

Σε καταρράκτες από έβανο
πλέκω τα δάχτυλά μου.
Μοσχοβολιές ξεχύθηκαν
μέσα στα όνειρά μου.
Σε χείλη από ροδόσταμο
φιλάω τα δικά μου.
Ξυπνώ και γεύομαι γλυκούς χυμούς
που ρέουν στην καρδιά μου.
Σου κάνω κατάθεση ψυχής
Και τόκους μήτε θέλω.
Θέλω να μ' αγαπάς αστέρι μου
και 'γω για χάρη σου
στο πιο ψηλό βουνό ξυπόλητη
θα τρέξω.
Να ζωγραφίσω με το αίμα μου
Το πόσο σ' αγαπάω.

23.4.98

Χωρίς τίτλο

Μικροί φτερωτοί άγγελοι,
σεργιανίζουν στην ανυπότακτη πόλη.
Κατοχυρώνουν τα βήματά μας
Τις πράξεις μας
Ανύποπτοι άνθρωποι – γιατί –
Κοιμόμαστε στο μαξιλάρι
Της ανυπαρξίας.

12.2.98

Μάνα

Στους γιούς μου Βασίδη και Σιαύρο

Από τα δώρα του Θεού
ήταν να γίνω
μάννα.
Δυο άντρες αποκόπηκαν
μέσ' απ' τα
σωθικά μου
σαν τα μεστά
τα βύσσινα.
Δίπλα μου δυο άντρες σαν κυπαρίσσια
μεγαλώνουν.

Το μητρικό το ένστικτο
καθόλου
δεν κοιμάται.
Δεν είναι η γέννα πιο ισχυρή
απ' το μεγάλωμά τους.
Μάνα
δεν γεννήθηκα.
Μαθαίνω να είμαι
κάνοντας
λάθη και σωστά.

Μαρία Νώτα

Σαρλ Μπωντλαίρ

1821 – 1867, μίθρ. Αδελφάνδρος Μπίρας

Για το ποίημα του οπισθόφυλλου

Στο ποίημα «Άλμπατρος» συνοψίζεται ολόκληρη η κοσμοθεωρία του Μπωντλαίρ για τη θέση του ποιητή στον κόσμο και την λειτουργία της ποίησης. Το ποίημα ανήκει στο πρώτο κεφάλαιο της συλλογής «Τα άνθη του κακού», που έχει τον τίτλο «Spleen et Ideal».

Πηγή έμπνευσης του ποιητή αποτελεί ένα πραγματικό περιστατικό στο ταξίδι του προς τις Ινδίες: ένα πουλί άλμπατρος (τεράστιο θαλασσινό πουλί) που πέταγε κοντά στο κατάρτι, χτυπήθηκε από τον καπετάνιο και μετά βασανιζόταν για μέρες από τους ναυτικούς που το κρατούσαν δεμένο από το πόδι, αιχμάλωτο στη γέφυρα του караβιού. Όλοι γελοούσαν μαζί του, με τον τρόπο που βιάδιζε αιχμαλωτισμένο, εμποδιζόμενο από το δεμένο πόδι του και τα τεράστια φτερά του να σέρνονται στο κατάρτι. Ο Μπωντλαίρ βλέπει στην εικόνα αυτού του τραυματισμένου, αιχμαλωτισμένου αλλά αγέρωχου πουλιού, τον ποιητή που κατασπαράσσεται στον αντιποιητικό, συμβιβασμένο και γεωιστικό κόσμο μας.